
Dokument z posiedzenia

B8-0056/2016

14.1.2016

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

zgodnie z art. 123 ust. 2 Regulaminu

w sprawie priorytetów Unii Europejskiej na sesje Rady Praw Człowieka w 2016 r.

(2015/3035(RSP))

Marie-Christine Vergiat, Tania González Peñas, Miguel Urbán Crespo, Lola Sánchez Caldentey, Xabier Benito Ziluaga, Estefanía Torres Martínez, Stefan Eck, Kostas Chrysogonos, Stelios Kouloglou, Takis Hadjigeorgiou, Neoklis Sylikiotis, Paloma López Bermejo, Barbara Spinelli

w imieniu grupy GUE/NGL

**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie priorytetów Unii Europejskiej na sesje Rady Praw Człowieka w 2016 r.
(2015/3035(RSP))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r. i europejską konwencję praw człowieka z 1953 r.,
  - uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r. (A/Res/55/2) oraz rezolucje Zgromadzenia Ogólnego tej organizacji,
  - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Rady Praw Człowieka ONZ,
  - uwzględniając swoje rezolucje w trybie pilnym dotyczące praw człowieka i demokracji,
  - uwzględniając zbliżającą się 31. sesję Rady Praw Człowieka, która odbędzie się w dniach 29 lutego – 24 marca 2016 r.,
  - uwzględniając rezolucję nr 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, program działania międzynarodowej konferencji ludności tubylczej w sprawie zrównoważonego rozwoju (Rio + 20) oraz pekińską platformę działania,
  - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że 60 lat po proklamowaniu Powszechnej deklaracji praw człowieka nadal każdego dnia trzeba zmagać się z dyskryminacją i walczyć o możliwość pełnego wykonywania wszystkich praw człowieka: społecznych, gospodarczych, kulturalnych, obywatelskich i politycznych;
- B. mając na uwadze, że prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne to nieodłączny element praw człowieka, a ich poszanowanie prowadzi przynajmniej do pełnej realizacji siedemnastu celów zrównoważonego rozwoju, a w szczególności do: położenia kresu ubóstwu we wszystkich jego przejawach na całym świecie, wyeliminowania głodu i zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego, zagwarantowania życia w dobrym zdrowiu, zapewnienia kształcenia wysokiej jakości, upowszechniania godnej pracy dla wszystkich, ograniczania nierówności, osiągnięcia równości płci, podjęcia pilnych działań zwalczających zmiany klimatu, propagowania pokoju i sprawiedliwości;
- C. mając na uwadze, że z powodu kryzysu finansowego w krajach OECD świat boryka się z największym od lat 30. ubiegłego wieku spowolnieniem gospodarczym; mając na uwadze, że według szacunków Światowej Organizacji Zdrowia z powodu wzrostu cen artykułów spożywczych i energii ponad 100 mln osób ponownie popadło w ubóstwo, a także mając na uwadze, że to, co potocznie jest nazywane „kryzysem finansowym i gospodarczym”, w rzeczywistości jest światowym kryzysem systemowym dotykającym wszystkie sektory społeczeństwa i mającym konsekwencje we wszystkich dziedzinach: politycznej, społecznej, ekologicznej, spożywczej, energetycznej itd.;

- D. mając na uwadze, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny propagować poszanowanie praw człowieka we wszystkich dziedzinach prowadzonej przez nie polityki, zarówno wewnętrznej, jak i zewnętrznej, oraz zapewnić jej spójność w celu umocnienia i uwiarygodnienia pozycji Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w Radzie Praw Człowieka ONZ;
- E. mając na uwadze, że na 31. sesję zwyczajną Rady Praw Człowieka ONZ do Genewy uda się delegacja Podkomisji Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego, podobnie jak w minionych latach udawała się na poprzednie sesje Rady Praw Człowieka ONZ, a wcześniej na sesje Komisji Praw Człowieka ONZ;
- F. mając na uwadze, że obecnie w Radzie Praw Człowieka zasiada osiem państw członkowskich, a mianowicie: Niemcy (do 2018 r.), Belgia (do 2018 r.), Francja (do 2016 r.), Łotwa (do 2017 r.), Holandia (do 2017 r.), Portugalia (do 2017 r.), Zjednoczone Królestwo (do 2016 r.) i Słowenia (do 2018 r.); mając ponadto na uwadze, że w czasie sesji organizacyjnej dnia 8 grudnia 2014 r. Rada Praw Człowieka wybrała członków Prezydium na dziewiątą kadencję, która trwała od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2015 r., oraz przewodniczącego rady – Joachima Rückera (Niemcy); mając na uwadze, że począwszy od 1 stycznia 2016 r. Joachima Rückera zastępuje Choi Kyonglim z Korei Południowej oraz że dwaj wiceprzewodniczący i członkowie Prezydium są przedstawicielami państw członkowskich Unii Europejskiej: Bertrand de Crombrughe (Belgia) i Janis Karklins (Łotwa);
- G. mając na uwadze, że należy zintensyfikować prace Unii i jej państw członkowskich z Radą Praw Człowieka i w jej ramach, nie tylko aby bronić niepodzielnej wizji praw człowieka, lecz również aby lepiej uwzględniać i wdrażać zalecenia rady w polityce praw człowieka Unii, zarówno na szczeblu wewnętrznym, jak i zewnętrznym;

Prace i organizacja Rady Praw Człowieka

1. ponownie wzywa państwa członkowskie Unii Europejskiej do czynnego przeciwstawienia się wszelkim próbom kwestionowania zasad powszechności, niepodzielności i współzależności praw człowieka oraz do aktywnego zachęcania Rady Praw Człowieka do zwalczania w ten sam sposób wszelkiej dyskryminacji opierającej się na jakichkolwiek przesłankach;
2. przestrzega przed instrumentalnym wykorzystywaniem Rady Praw Człowieka; podkreśla znaczenie, jakie mają jej rezolucje dotyczące poszczególnych krajów dla podejmowania działań w poważnych przypadkach naruszania praw człowieka; zwraca uwagę, że sytuację w zakresie praw człowieka należy oceniać w sposób obiektywny, przejrzysty, niewybiórczy, konstruktywny, nieprowadzący do konfliktów, w oparciu o wiarygodne informacje będące wynikiem interaktywnego dialogu, w warunkach powszechności i jednakowego traktowania wszystkich państw; apeluje do państw członkowskich o czynny udział we wdrażaniu tych uzgodnionych zasad dotyczących Rady Praw Człowieka;
3. podkreśla, jak istotne jest zajęcie się głębokimi przyczynami niestabilności politycznej w niektórych krajach z wykorzystaniem polityki na rzecz rozwoju zgodnej z milenijnymi celami rozwoju oraz innych środków społeczno-gospodarczych, politycznych i kulturowych mogących tworzyć otoczenie umożliwiające zapobieganie

nawrotom konfliktów i mających eliminować ubóstwo, sprzyjać rozwojowi gospodarczemu, społecznemu i kulturowemu, budować potencjał instytucjonalny i administracyjny, poprawić jakość życia mieszkańców i umocnić praworządność wyłącznie pokojowymi metodami;

4. stwierdza, że Arabia Saudyjska jest członkiem Rady Praw Człowieka do 2016 r.; zdecydowanie potępia upowszechnienie naruszeń praw człowieka popełnianych przez Królestwo Arabii Saudyjskiej; potępia zwłaszcza 47 wykonanych niedawno w tym kraju egzekucji, w tym egzekucję szejka Nimra Al-Nimra, i wyraża zaniepokojenie rosnącym napięciem w regionie w reakcji na te egzekucje; ponawia apel o powszechne zniesienie kary śmierci i wzywa do przyjęcia natychmiastowego moratorium na wykonywanie kar śmierci w tym kraju; potępia fakt, iż Arabia Saudyjska nadal wymierza karę śmierci w odniesieniu do bardzo wielu sytuacji uznawanych w tym kraju za zbrodnie, a w szczególności za homoseksualizm, przestępstwa związane z narkotykami, apostazję czy czary; wzywa władze saudyjskie do zaprzestania stosowania kar cielesnych w kraju oraz do transpozycji do prawa krajowego międzynarodowych norm w dziedzinie praw człowieka; podobnie zwraca się do władz saudyjskich o natychmiastowe uwolnienie wszystkich więźniów sumienia, w szczególności blogera Raifa Badawiego;
5. przyjmuje z zadowoleniem sprawozdania roczne Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka; uznaje, że podstawowe znaczenie mają zwłaszcza punkty dotyczące kryzysu gospodarczego i jego skutków dla ludności, w szczególności punkty ujęte w sprawozdaniu z 2015 r.: „Rosnące nierówności i wykluczenie polityczne, gospodarcze i społeczne grup marginalizowanych osłabiły godność i prawa narodów w wielu krajach i są w dużej mierze przyczyną wspomnianych problemów i konfliktów. Prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne oraz prawo do rozwoju ucierpiały z powodu polityki oszczędnościowej, która nieproporcjonalnie – podobnie jak korupcja – uderzyła w osoby ubogie i zepchnięte na margines; odmówiono nadania priorytetu usługom publicznym oraz uznania prawa narodów do udziału w decyzjach, które dotyczą ich życia. Osoby migrujące nadal głęboko cierpią, a niedawne wydarzenia na morzu dowodzą cynicznej pogardy dla ludzkiego życia i praw człowieka” zwraca się do Unii Europejskiej i państw członkowskich o oddanie do dyspozycji wystarczających zasobów kadrowych, materialnych i finansowych przeznaczonych na operacje, których jedynym celem będzie niesieniu ratunku na morzu; zwraca się do Unii i państw członkowskich o otwarcie legalnych dróg dla osób ubiegających się o azyl, w szczególności poprzez zasadnicze zwiększenie liczby miejsc w celu przesiedlenia uchodźców i przyznawanie wiz humanitarnych, oraz o opracowanie legalnych dróg imigracji gospodarczej;
6. sprzeciwia się stosowaniu pojęcia „obowiązku ochrony”, gdyż narusza ono prawo międzynarodowe i nie ma wystarczającej podstawy prawnej uzasadniającej jednostronne użycie siły, w wielu przypadkach służące zmianie reżimu; potępia rolę światowego policjanta, którą jednostronnie przypisują sobie państwa o dużej potęgze, jak Stany Zjednoczone, oraz organizacje takie jak NATO; potępia również rzekome precyzyjnie ukierunkowane naloty oraz wprowadzanie zagranicznych oddziałów lądowych; potępia dążenia NATO do zajęcia miejsca misji pokojowych i stabilizacyjnych, w przypadku gdy nie mogą być one zrealizowane na podstawie obszernego konsensusu w Zgromadzeniu Ogólnym ONZ; wyraża głęboki niepokój w

związku z rosnącą liczbą przypadków rekrutowania dzieci i młodzieży; przypomina o konieczności szczególnej ochrony dzieci i kobiet odczuwających skutki konfliktów zbrojnych;

7. ponownie potępia częste wykorzystywanie prywatnych firm wojskowych lub ochroniarskich w tzw. polityce bezpieczeństwa, gdyż dziedzina ta należy do obszaru suwerennej władzy państwowej objętej wyłączną właściwością państw, oraz wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do wzmożonych starań o położenie kresu tym praktykom; uważa, że prywatne firmy wojskowe i ochroniarskie muszą stosować w tej dziedzinie – pod nadzorem państw – normy z zakresu praw człowieka, zwłaszcza jeśli chodzi o ochronę danych i poszanowanie życia prywatnego; w związku z tym jest zdania, że ponieważ dochodzi do przekazania zadań publicznych, zarówno państwa, jak i firmy powinny być pociągane do odpowiedzialności za łamanie praw człowieka i prawa humanitarne przez pracowników tych firm;
8. podkreśla ponadto, że niedostateczna regulacja, nieprzejrzystość i brak kontroli w zakresie handlu bronią spowodowały cierpienie ludzkie, podsycały konflikty zbrojne, powodowały brak stabilności i korupcję, były przyczyną niepowodzenia procesu pokojowego i prowadziły do obalenia wyłonionych demokratycznie rządów i naruszenia praworządności, praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarne; nalega zatem, by kwestia ta została omówiona podczas tej sesji;

Prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rada Praw Człowieka przywiązuje duże znaczenie do wspierania i ochrony praw gospodarczych i społecznych oraz do kwestii wzajemnej zależności praw człowieka; ponownie podkreśla potrzebę jednakowego traktowania praw gospodarczych, społecznych, kulturalnych, obywatelskich i politycznych; podkreśla, że do najważniejszych problemów należą: wysoka stopa bezrobocia, wzrost poziomu ubóstwa i wykluczenia społecznego, coraz trudniejszy dostęp do przystępnych cenowo usług publicznych w dziedzinie ochrony zdrowia, edukacji, mieszkalnictwa, transportu i kultury, a także pogarszająca się jakość tych usług; zauważa, że prywatyzacja i liberalizacja przyczyniły się do pogorszenia dostępu do niektórych spośród wymienionych praw, że tendencję tę należy odwrócić oraz że do istotnych metod rozwiązywania tych problemów należy lepsza dystrybucja dóbr, godne płace i wysoka jakość miejsc pracy; zauważa również, że plany oszczędnościowe wprowadzone zarówno przez państwa członkowskie Unii, jak i w innych krajach, w tym pod presją Unii, tylko zaostrzają nierówności i ubóstwo;
10. podkreśla ponadto, że wprowadzenie klauzul dotyczących demokracji i praw człowieka do umów o wolnym handlu podpisanych przez Unię z krajami trzecimi zakończyło się porażką, ponieważ nie tylko w niewielkim stopniu uwzględniono te klauzule, ale także umowy doprowadziły nawet do naruszania praw ekonomicznych i społecznych, zubożenia lokalnych społeczności i monopolizowania zasobów przez przedsiębiorstwa międzynarodowe; jest zdania, że poza wprowadzaniem tych klauzul konieczne jest uruchomienie nowych form współpracy, aby ułatwić rozwój gospodarczy i społeczny krajów trzecich w oparciu o potrzeby ich ludności; uważa, że poza badaniem wpływu planów oszczędnościowych na prawa człowieka Rada Praw Człowieka ONZ powinna także zająć się zbadaniem i potępieniem skutków obecnych umów o wolnym handlu;

11. mając na uwadze, że w związku ze zbliżającym się Światowym Forum Ekonomicznym, które gromadzi się co roku w styczniu w Davos, organizacja OXFAM stwierdziła, że w 2016 r. skumulowany majątek będący w rękach 1% najbogatszych osób na świecie przekroczy wartość majątku 99% pozostałych; precyzuje, że w 2016 r. część światowego majątku posiadanego przez 1% najbogatszych przekroczy 50%, przy czym w 2015 r. było to 48%, a w 2009 r. – 44%; podkreśla, że kryzys potwierdził zagrożenia związane z obecnym systemem ekonomiczno-politycznym i pogłębił nierówności społeczne, już wcześniej ogromne, na korzyść największych dochodów, których wzrost jest zawrotny w porównaniu z dochodami średnimi; uważa, że kwestia dystrybucji bogactwa na świecie powinna być głównym priorytetem sesji Rady Praw Człowieka w 2016 r., ponieważ stanowi ona główną przeszkodę w urzeczywistnianiu praw gospodarczych i społecznych, oraz że delegacja Unii Europejskiej i jej państw członkowskich powinna podjąć wszystkie niezbędne środki, aby zrealizować ten cel;
12. podkreśla znaczenie sprawozdania dotyczącego prawa do godnych warunków mieszkaniowych; wzywa delegację Unii i jej państw członkowskich, by propagowała prawo podstawowe do wysokiej jakości mieszkań dla wszystkich, bez dyskryminacji, oraz by oceniła dostęp do lokali mieszkalnych w Unii (zwłaszcza od początku kryzysu i od momentu wprowadzenia środków oszczędnościowych) z myślą o zobowiązaniu się do rozwiązania tego endemicznego problemu, który w ostatnich latach jeszcze się nasilił; potwierdza również konieczność przejęcia niezamieszkanymi lokalami oraz wstrzymania eksmisji, aby stawić czoła obecnemu kryzysowi w niektórych państwach członkowskich;
13. z zadowoleniem przyjmuje również sprawozdanie dotyczące prawa do pożywienia; zauważa, że państwa członkowskie ONZ powinny bardziej wspierać dostęp do zasobów naturalnych i mających żywność znaczenie, dostęp do gruntów, a także suwerenność i bezpieczeństwo żywnościowe jako narzędzie ograniczania ubóstwa i bezrobocia; wyraża ubolewanie z powodu faktu, że znaczna liczba osób nie ma lub już nie ma dostępu do niektórych zasobów, w tym do artykułów pierwszej potrzeby, takich jak woda, gdyż zasoby te zostały przejęte przez przedsiębiorstwa lub podmioty prywatne, przy ewentualnym wsparciu ze strony organów publicznych odnośnych państw, co pociąga za sobą w szczególności niedobory żywności i wzrost cen artykułów spożywczych; zwraca się zatem do delegacji Unii Europejskiej i państw członkowskich o przyjęcie środków koniecznych do powstrzymania zawłaszczania zasobów, zwłaszcza gruntów, szczególnie przez przedsiębiorstwa europejskie, a także o wspieranie na międzynarodowych i regionalnych forach i konferencjach (Bank Światowy, WTO, UNCTAD, MFW, OECD itp.) wniosków na rzecz uznania podstawowych dóbr publicznych i objęcia ich specjalną konwencją ONZ; wzywa ponadto Unię i jej państwa członkowskie do poparcia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/292 z dnia 28 lipca 2010 r. w sprawie uznania dostępu do wody za prawo podstawowe oraz do dołożenia wszelkich starań, by rezolucja ta została wdrożona i miała moc wiążącą;
14. podkreśla znaczenie punktu dotyczącego „wpływu zadłużenia zagranicznego i innych powiązanych międzynarodowych zobowiązań finansowych państw na pełne korzystanie z wszystkich praw człowieka” i wyraża zaniepokojenie, że spłacanie „odsetek od zadłużenia” państw dotyka obecnie większość krajów i służy za pretekst dla planów oszczędnościowych nazywanych „strukturalnymi planami dostosowawczymi”; ponownie opowiada się, zwłaszcza w sytuacji kryzysu gospodarczego i społecznego, za

umorzeniem długu krajów trzeciego świata, a także krajów (zwłaszcza państw członkowskich Unii), które borykają się z największymi trudnościami, tak by uniknąć nasilenia kryzysu i zapewnić skuteczne korzystanie z praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych;

15. sądzi, że Unia Europejska – ze względu na odpowiedzialność spoczywającą na niej i na niektórych państwach członkowskich w odniesieniu do sytuacji gospodarczej, społecznej i politycznej, której wynikiem były ruchy rewolucyjne w państwach tzw. arabskiej wiosny – musi udzielić pomocy instytucjom tych państw w przeprowadzeniu audytów wiarygodności, a zwłaszcza europejskich wiarygodności, aby wskazać nieuzasadnioną część zadłużenia, które nie przyniosło korzyści ludności, jak również musi dołożyć wszelkich starań, aby umożliwić szybkie anulowanie nieuzasadnionego zadłużenia; ponownie wzywa Unię i jej państwa członkowskie do podjęcia dalszych znaczących wysiłków na rzecz ułatwienia zwrotu sprzeniewierzonego mienia zagrabionego przez byłe reżimy narodów krajów arabskiej wiosny, co powinno nastąpić w rozsądnym terminie; wyraża zaniepokojenie dalszym kształtem wytycznych partnerstwa w porównaniu z dotychczas przeprowadzonymi rozmowami;

Prawa obywatelskie i polityczne

16. wzywa wszystkie państwa do zwalczania tortur, w tym na terytorium państw członkowskich; wzywa delegację Unii i państw członkowskich, by do rozmów na temat tortur oraz innego niehumanitarnego i poniżającego karania i traktowania włączyła kwestię zakazu handlu produktami mogącymi służyć do stosowania tortur w samej Unii Europejskiej i poza nią;
17. zachęca delegację Unii i jej państw członkowskich do przypomnienia, że sprzeciwiają się stosowaniu kary śmierci oraz popierają jej powszechne zniesienie i natychmiastowe wprowadzenie moratorium w krajach, w których kara ta jest nadal stosowana; z niepokojem zauważa, że w niektórych państwach, które zawiesiły stosowanie kary śmierci, ponownie dokonuje się egzekucji, a nawet przywraca się karę śmierci zwłaszcza w związku ze zwalczaniem terroryzmu i w ramach walki z handlem narkotykami;
18. kładzie nacisk na konieczność poruszenia podczas tej sesji Rady Praw Człowieka kwestii swobody stowarzyszania się oraz kwestii zwalczania wszelkich form represji, w tym zabójstw związkowców, działaczy politycznych i społecznych, artystów i obrońców praw człowieka;
19. odnotowuje, że podczas 31. sesji duże znaczenie przypisze się wolności wyznania lub przekonań, i przypomina, że wolność ta zakłada zarówno prawo do wiary lub ateizmu, jak i prawo upowszechniania przekonań religijnych i ich zmiany; ponownie podkreśla swoje przywiązanie do świeckości jako podstawowej cechy charakterystycznej niektórych państw i kultur, oznaczającej ścisły rozdział władzy politycznej i religijnej, co pociąga za sobą odrzucenie wywierania jakiegokolwiek wpływu przez religię na działania rządu i jakiegokolwiek interwencji politycznej w sprawy religijne, chyba że dla zachowania zasad bezpieczeństwa i porządku publicznego (w tym poszanowania wolności jednostki), i zapewnia wszystkim (wierzącym, agnostykom i ateistom) równą

wolność sumienia i możliwość publicznego wyrażania przekonań;

Zwalczanie terroryzmu i poszanowanie podstawowych wolności

20. zwraca uwagę, na znaczenie, jakie zostanie przypisane podczas tej 31. sesji związkowi między terroryzmem a prawami człowieka; ponownie potępia zamachy popełnione przez organizację zwaną „Państwo Islamskie” i przez wszystkie organizacje terrorystyczne oraz przekazuje szczerze wyrazy współczucia ofiarom tych przestępstw i ich bliskim; podkreśla, że walka z terroryzmem nie może w żadnym wypadku służyć za pretekst do ograniczania wolności jednostki i praw podstawowych; uważa, że „wojenna” odpowiedź państw zachodnich – z Unią Europejską i USA na czele – wcale nie zmniejsza zagrożenia terrorystycznego, a wręcz nakręca spiralę przemocy; ponownie podkreśla, że skuteczny plan zwalczania terroryzmu będzie można wprowadzić dopiero wtedy, gdy uniemożliwi się finansowanie organizacji terrorystycznych, zwłaszcza poprzez zawieszanie wszelkich umów handlowych czy umów w sprawie partnerstwa z krajami wspierającymi te organizacje; podkreśla poza tym znaczenie wzmocnienia publicznych służb wywiadowczych, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, ale również konieczność wprowadzenia programów zapobiegania i konieczność utworzenia ośrodków finansowanych przez organy publiczne, tak aby wcześniej wykrywać metody rekrutacji sekt terrorystycznych, położyć kres działalności sieci rekrutacyjnych i umożliwić resocjalizację zwerbowanych osób; przypomina, że nie tylko prawo do bezpieczeństwa, ale i prawo do ochrony to prawa podstawowe, i potępia wszelką politykę publiczną mającą na celu dyskryminowanie jednej części społeczeństwa z uwagi na jej pochodzenie czy religię;
21. uznaje za niezwykle ważny punkt dotyczący „ochrony praw człowieka i podstawowych wolności przy zwalczaniu terroryzmu”; wyraża poważne zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji w zakresie praw człowieka i swobód obywatelskich pod pretekstem walki z terroryzmem oraz – w coraz większym stopniu – ze zorganizowaną przestępczością bez jasnego zdefiniowania tych pojęć, i to również w Unii Europejskiej lub w ramach specjalnych umów z niektórymi państwami, gdzie normy praw człowieka nie są stosowane; jest szczególnie zaniepokojony naruszaniem w tym zakresie norm regulujących ochronę danych i poszanowanie prywatności;
22. za szczególnie ważne uważa sprawozdanie na temat prawa do życia prywatnego w erze cyfrowej; wyraża ubolewanie, że technologie i usługi informacyjno-komunikacyjne, zwłaszcza europejskie, są wykorzystywane w krajach trzecich do naruszania praw człowieka, zwłaszcza w ramach cenzury i powszechnego nadzoru; potępia także masowe szpiegowanie milionów osób przez National Security Agency Stanów Zjednoczonych; wyraża zaniepokojenie z powodu rozpowszechniania się technologii służących do nadzoru i filtrowania, które stanowią coraz większe zagrożenie dla działaczy na rzecz praw człowieka i często naruszają prawo do życia prywatnego; domaga się, aby te obawy zostały uwzględnione podczas debaty nad tym punktem sesji;
23. ubolewa, że społeczność międzynarodowa wciąż jeszcze nie rozpoczęła negocjacji w sprawie zawarcia międzynarodowej umowy dotyczącej ochrony danych osobowych, przy czym wzorem dla tej umowy mogłaby być konwencja Rady Europy nr 108, a zarazem zachęca delegację Unii i państw członkowskich do opracowania takich ram

prawnych we współpracy z ich odpowiednikami na szczeblu międzynarodowym;

24. podkreśla znaczenie dalszych prac nad stosowanymi na świecie praktykami dotyczącymi zwłaszcza przetrzymywania w tajnych więzieniach w ramach walki z terroryzmem; wzywa państwa członkowskie Unii Europejskiej do podjęcia odpowiednich działań w reakcji na istniejące sprawozdania, stosownie do wcześniejszych stanowisk Parlamentu Europejskiego w tej sprawie, zwłaszcza do rezolucji w sprawie wykorzystywania krajów europejskich przez CIA do transportu oraz nielegalnego przetrzymywania i torturowania więźniów; potępia również systematyczne stosowanie tortur przez Stany Zjednoczone w bazie wojskowej w Guantanamo; jeszcze raz podkreśla, że baza ta jest nielegalna; apeluje o jej natychmiastowe zamknięcie oraz zwrócenie całości jej terytorium Kubie;

Zwalczanie wszelkich form dyskryminacji

25. jest zdania, że podstawowe znaczenie ma uwaga, jaką zwraca się w 2016 r. na ugruntowanie równości i walkę z przejawami dyskryminacji: rasowej, wobec mniejszości, z uwagi na płeć, orientację seksualną lub tożsamość płciową bądź z uwagi na niepełnosprawność; podkreśla, że w tej dziedzinie również Unia Europejska i jej państwa członkowskie muszą wprowadzić w życie zalecenia Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka; podkreśla, że podczas tej 31. sesji szczególnie ważny będzie panel dyskusyjny na temat sprzeczności między demokracją a rasizmem;
26. wyraża zadowolenie z uwagi, jaka zostanie poświęcona kwestii rasizmu i dyskryminacji na sesjach Rady Praw Człowieka w 2016 r.; ponownie potępia akty przemocy na tle rasistowskim, antysemitycznym, homofobicznym, ksenofobicznym oraz akty przemocy skierowane przeciwko migrantom, które osiągnęły alarmującą skalę w niektórych państwach członkowskich, przy braku zdecydowanych działań ze strony władz; wyraża zaniepokojenie w związku z coraz częstszym nawoływaniem do nienawiści i piętnowaniem mniejszości i grup osób oraz rosnącym wpływem tego zjawiska na media oraz wiele ruchów politycznych i partii, widocznym na najwyższym szczeblu odpowiedzialności politycznej w niektórych państwach członkowskich, co doprowadziło zwłaszcza do przyjęcia restrykcyjnych środków ustawodawczych;
27. uważa także, że podstawowe znaczenie ma uwaga, jaką zwróci się podczas 32. sesji Rady Praw Człowieka (w dniach 13 czerwca – 1 lipca 2016 r.) na kwestię dyskryminowania kobiet i eliminowania wszelkich form przemocy wobec kobiet; podkreśla, że priorytetem politycznym musi pozostać powszechny dostęp do opieki medycznej oraz ochrony zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym swobodny dostęp do edukacji seksualnej i antykoncepcji oraz prawo do aborcji; podkreśla, że eliminacja przemocy wobec kobiet i dziewcząt, tak jak i walka z wykorzystywaniem seksualnym i handlem ludźmi, muszą być priorytetem oraz mieć na celu zapewnienie równości kobiet i mężczyzn; w związku z tym zwraca się do Rady Praw Człowieka i społeczności międzynarodowej o wdrożenie procesów ICPD+20, Pekin+20 oraz Rio+20; podkreśla również znaczenie, jakie ma dla państw członkowskich Unii stosowanie zaleceń Rady Praw Człowieka z 2002 r. w sprawie ochrony międzynarodowej w odniesieniu do prześladowań związanych z płcią, w szczególności w ramach polityki imigracyjnej;

28. wyraża zadowolenie z wagi przyznanej podczas tej 31. sesji zagadnieniom praw dziecka oraz z wyrażonej w następstwie przyjęcia rezolucji nr 25/6 woli dogłębnego przeanalizowania kwestii handlu dziećmi, prostytucji i pornografii z udziałem dzieci;
29. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do priorytetowego traktowania konkretnych działań Rady Praw Człowieka mających położyć kres łamaniu praw człowieka, którego ofiarą pada podczas wojen i konfliktów zbrojnych ludność cywilna, a zwłaszcza kobiety i dzieci; apeluje przede wszystkim o priorytetowe działania mające na celu powstrzymanie rekrutowania dzieci-żołnierzy oraz zapewnienie im ochrony;
30. ubolewa nad tym, że kwestie dotyczące praw osób LGBTI nie będą poruszane na konferencjach Rady Praw Człowieka w 2016 r.; potępia przemoc i dyskryminację, których ofiarami są osoby LGBTI na całym świecie; potępia w szczególności przymusową sterylizację osób transpłciowych, która nadal prowadzona jest w niektórych państwach, również w Unii, oraz apeluje o natychmiastowe położenie kresu temu naruszeniu praw człowieka; zwraca się do krajów na całym świecie o rozważenie sposobów dostosowania ich prawa rodzinnego do ewolucji stylów i form życia rodzinnego w dzisiejszym świecie, co obejmuje możliwość zawierania związków i możliwość adopcji przez osoby tej samej płci; podkreśla, że lesbijki cierpią często z powodu dyskryminacji wielorakiej (jako kobiety i lesbijki) oraz że działania na rzecz równości osób LGBTI muszą iść w parze z działaniami na rzecz równości kobiet i dziewcząt, z myślą o osiągnięciu równości i wolności od dyskryminacji; wyraża niepokój w związku z niedawnym wzrostem liczby przepisów, praktyk i aktów przemocy wymierzonych w konkretne osoby ze względu na ich tożsamość płciową, orientację seksualną i płeć; ponownie deklaruje poparcie dla kontynuacji prac Wysokiego Komisarza NZ. ds. Praw Człowieka, których celem jest promowanie praw człowieka osób LGBTI i zagwarantowanie im korzystania z tych praw, między innymi za pośrednictwem deklaracji, sprawozdań oraz kampanii pod hasłem „Wolność i Równość”; zachęca Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do dalszego zwalczania dyskryminujących przepisów i praktyk;

Prawa człowieka i migracje

31. potępia skutki strategii eksternalizacji granic Unii Europejskiej, które prowadzą do tego, że osoby chcące znaleźć schronienie w Europie podejmują zwiększone ryzyko i że coraz więcej osób ginie na morzu lub na lądzie w drodze do Europy; w związku z tym ubolewa, że ponad 25 000 osób zginęło lub zaginęło dotychczas na Morzu Śródziemnym, z czego przynajmniej 3771 osób w 2015 r., co czyni z Europy najniebezpieczniejszy szlak migracyjny na świecie według Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji;
32. podkreśla, że Unia Europejska musi koniecznie opierać wszelką politykę migracyjną, w tym kontrolę granic, na spójnym i jednolitym podejściu uwzględniającym prawa człowieka i zobowiązania międzynarodowe; potępia w związku z tym proces chartumski, który zakłada współpracę zwłaszcza z reżimami Erytrei i Sudanu w kwestiach dotyczących zarządzania migracją; ponownie wzywa państwa członkowskie Unii Europejskiej do włączania klauzul dotyczących demokracji i praw człowieka do wszystkich umów międzynarodowych niezależnie od ich charakteru oraz do

zagwarantowania przestrzegania praw człowieka w ich własnej polityce wewnętrznej i zewnętrznej, gdyż w przeciwnym razie osłabiona zostanie pozycja Unii Europejskiej w Radzie Praw Człowieka i na wszelkich innych forach międzynarodowych zajmujących się prawami człowieka;

33. zwraca się do delegacji Unii Europejskiej i do jej państw członkowskich, by skłoniły społeczność międzynarodową do opracowania legalnych i pewnych dróg dostępu dla migrantów i osób ubiegających się o azyl, zwłaszcza dzięki przyznawaniu wiz humanitarnych i zapewnianiu miejsc przesiedlenia; wzywa państwa członkowskie Unii do pilnego podjęcia działań w tym kierunku;

Prawa człowieka i środowisko

34. podobnie uznaje za niezwykle istotny punkt dotyczący praw człowieka i ochrony środowiska oraz uważa, że jest on nierozłącznie związany z prawami narodów do dysponowania należącymi do nich zasobami naturalnymi i gruntami oraz do posiadania zrównoważonego systemu ochrony środowiska; w związku z tym ocenia, że podstawowe znaczenie ma ratyfikacja i wdrożenie przez wszystkich procesy z Kioto, podobnie jak innych umów międzynarodowych umożliwiających skuteczne korzystanie ze wspomnianych praw;
35. podziela opinię Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka, który porównuje zmianę klimatu spowodowaną działalnością człowieka z działaniem podpalacza, który podpalilby własny dom; uważa, że porozumienia zawarte podczas konferencji COP21 w Paryżu nie są wystarczające, jeśli chcemy położyć kres zmianie klimatu i zagwarantować prawa społeczne i środowiskowe narodów; wzywa delegację Unii i przedstawicieli państw członkowskich do poparcia na forum Rady Praw Człowieka propozycji utworzenia międzynarodowego trybunału sprawiedliwości środowiskowej pod egidą ONZ oraz do działania na rzecz wprowadzenia wiążącego instrumentu prawnego mającego na celu karanie państw i przedsiębiorstw, które najbardziej zanieczyszczają środowisko;
36. przypomina, że w roku 2014 17,5 miliona osób zostało zmuszonych do opuszczenia swoich domów w wyniku katastrof spowodowanych przez zagrożenia klimatyczne; przypomina, że te przesiedlenia dotyczą przede wszystkim regionów południowych, które są najbardziej narażone na wpływ zmiany klimatu; podkreśla w związku z tym, że 85% tych przesiedleń ma miejsce w krajach rozwijających się i są to głównie przesiedlenia wewnętrzne i wewnątrzregionalne; przypomina, że w ramach milenijnych celów rozwoju państwa członkowskie Unii zobowiązały się do przeznaczania na pomoc rozwojową 0,7% DNB; ubolewa nad tym, że wiele państw członkowskich Unii nie zrealizowało celu polegającego na przeznaczaniu na tę pomoc 0,7% DNB i że niektóre państwa obniżyły środki na pomoc rozwojową; ubolewa nad mniejszym udziałem państw członkowskich w programach pomocy żywnościowej; apeluje o to, by pomoc Unii i państw członkowskich przekazywana była w formie darowizn, a nie pożyczek, aby nie zwiększać ciężaru zadłużenia; nalega, by nie instrumentalizować pomocy rozwojowej w celu zamykania i kontrolowania granic czy zapewniania readmisji migrantów;
37. podkreśla, że według szacunków Narodów Zjednoczonych do 2050 r. z przyczyn

klimatycznych przesiedlonych zostanie 200 mln osób; podkreśla konieczność przyjęcia globalnego podejścia pozwalającego rozwiązać problemy zmiany klimatu, ubóstwa, wykorzystywania zasobów i dostępu do nich, a także problem walki z przywłaszczaniem gruntów i bogactw przez przedsiębiorstwa międzynarodowe, tak by umożliwić rozwój oraz dostęp ludności do praw podstawowych oraz podstawowych dóbr i usług; wzywa delegację Unii w Radzie Praw Podstawowych oraz przedstawicieli państw członkowskich do aktywnego udziału w debacie na temat pojęcia „uchodźcy klimatycznego”, aby opracować prawnie wiążącą definicję zgodną z prawem międzynarodowym;

Prawo narodów do samostanowienia i sytuacje dotyczące praw człowieka wymagające uwagi Rady

38. ponownie podkreśla niezbywalne prawo narodów do samostanowienia i wyboru własnej drogi politycznej, gospodarczej i społecznej bez ingerencji z zewnątrz; wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie, by podczas sesji Rady Praw Człowieka w 2016 r. zdecydowanie opowiedziały się za tym prawem, a nie za obecnymi strategiami politycznymi; sprzeciwia się ponadto nałożeniu przez Unię Europejską i Stany Zjednoczone sankcji na kraje trzecie służących ochronie własnych interesów geopolitycznych i gospodarczych bez względu na sytuację humanitarną;
39. ponownie wyraża zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji obrońców praw człowieka oraz działaczy, organizacji i instytucji zajmujących się prawami człowieka, a także dziennikarzy, co przybiera różne formy i dokonuje się na różnych szczeblach na całym świecie, także w Unii Europejskiej;
40. podkreśla znaczenie poszanowania praw podstawowych ludności tubylczej i ludności plemiennej, zdefiniowanych w konwencji nr 169 Międzynarodowej Organizacji Pracy;
41. jest głęboko zaniepokojony pogarszającą się sytuacją humanitarną i w zakresie bezpieczeństwa w Syrii wskutek okupacji znacznej części terytorium przez organizację zwaną „Państwo Islamskie”; ponownie zdecydowanie potępia systematyczne naruszanie praw człowieka przez organizacje terrorystyczne; jest też szczególnie zaniepokojony przypadkami naruszania praw człowieka przez reżim syryjski, zwłaszcza ograniczaniem wolności wypowiedzi, arbitralnymi zatrzymaniami oraz represjami wobec obrońców praw człowieka; podkreśla, że konflikt został zaostrzony przez handel bronią i dostarczanie broni; zdecydowanie potępia różne zachodnie interwencje z ostatnich lat, które przyniosły dramatyczne skutki w postaci radykalizacji jednostek, zwłaszcza na Bliskim Wschodzie i w krajach południowego sąsiedztwa; stanowczo potępia bezpośrednie i pośrednie wsparcie, jakiego USA, Unia Europejska, NATO i monarchie Zatoki Perskiej udzieliły i nadal udzielają ugrupowaniom terrorystycznym; z zadowoleniem przyjmuje starania podejmowane na rzecz dialogu politycznego pod egidą Narodów Zjednoczonych, aby wyjść z kryzysu politycznego w kraju, i podkreśla, że aby dialog ten był skuteczny, muszą w nim uczestniczyć również członkowie pokojowej opozycji wobec reżimu syryjskiego;
42. stwierdza, że sytuacja w zakresie praw człowieka w Iranie nadal jest niepokojąca; potępia nagminne represjonowanie w tym kraju działających pokojowo manifestantów i

- dysydentów (w tym studentów, pracowników naukowych czy obrońców praw człowieka), obrońców praw kobiet, prawników, dziennikarzy, autorów blogów i duchownych; podkreśla podstawową rolę, jaką musi odegrać społeczność międzynarodowa dla zagwarantowaniu pokoju; wyraża zaniepokojenie liczbą więźniów politycznych i więźniów sumienia, stale wysoką liczbą egzekucji, w tym nieletnich, stosowaniem tortur, niesprawiedliwymi procesami i niebotyczną wysokością kaucji, a także poważnym ograniczaniem wolności informacji, wypowiedzi, zgromadzeń, wyznania, edukacji i przemieszczania się;
43. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie w dniu 8 listopada 2015 r. wolnych wyborów w Mjanmie/Birmie, które stanowią ważny etap w budowaniu demokracji w tym kraju; jest jednak zaniepokojony konstytucyjnymi ramami tych wyborów, zgodnie z którymi 25% miejsc w parlamencie zarezerwowano dla wojska; uznaje dotychczasowe postępy w zakresie praw człowieka, podkreślając jednocześnie kilka braków, zwłaszcza jeśli chodzi o prawa mniejszości oraz wolność wypowiedzi, zrzeszania się i pokojowego zgromadzania się; potępia dyskryminowanie mniejszości Rohingya, które zastrza fakt, że ta społeczność nie ma statusu prawnego, oraz coraz częstsze nawoływanie do nienawiści wobec ludności niebuddyjskiej; wzywa do przeprowadzenia dokładnych, przejrzystych i niezależnych dochodzeń dotyczących rzekomego naruszenia praw człowieka wobec mniejszości Rohingya i uważa, że cztery ustawy przyjęte przez parlament w 2015 r., mające na celu „ochronę rasy i religii”, zawierają aspekty dyskryminacyjne, zwłaszcza w odniesieniu do płci; ponownie apeluje o to, by Biuro Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka mogło utworzyć swoje przedstawicielstwo w tym kraju;
44. wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami zawartymi w sprawozdaniu Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka na temat sytuacji w zakresie praw człowieka na Ukrainie; potępia ciągłe łamanie prawa międzynarodowego i praw człowieka przez wszystkie strony konfliktu w wojnie na wschodzie kraju, w tym wymuszone zaginięcia, arbitralne zatrzymania, torturowanie i złe traktowanie osób podejrzanych o naruszanie integralności terytorialnej, terroryzm lub popieranie „Donieckiej Republiki Ludowej” i „Ługańskiej Republiki Ludowej”; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że pracownicy policji i służb bezpieczeństwa korzystają z dużego stopnia bezkarności; stanowczo potępia fakt, że okręgowy sąd administracyjny w Kijowie zakazał działalności Komunistycznej Partii Ukrainy; wyraża głębokie zaniepokojenie atakami wymierzonymi w wolność wypowiedzi i w demokratyczne partie polityczne na Ukrainie; zwraca się do delegacji Unii Europejskiej w Radzie Praw Człowieka oraz do reprezentacji państw członkowskich o zdecydowane potępienie tego poważnego ataku na demokrację w tym kraju; jest zaniepokojony sytuacją socjalną na Ukrainie, gdzie według ministerstwa polityki społecznej kraju od 20 do 25% ukraińskich gospodarstw domowych popadło w ubóstwo z powodu obecnej polityki rządu;
45. wyraża poważne zaniepokojenie obecnym konfliktem w Sudanie Południowym; wzywa do natychmiastowego zawieszenia broni między dwiema stronami konfliktu i opowiada się za bezstronną mediacją, której celem byłoby jak najszybsze osiągnięcie porozumienia; wzywa do zwiększenia pomocy humanitarnej dla ludności cywilnej, która nie zdołała uciec z obszaru objętego walkami oraz dla uchodźców z tego regionu; wzywa Unię i jej państwa członkowskie do poszanowania zasady non-refoulement i

otworzenia granic dla uchodźców uciekających przed konfliktem w Sudanie Południowym; apeluje również o podjęcie międzynarodowego zobowiązania na rzecz położenia kresu wysyłaniu do Sudanu Południowego broni czy sprzętu wojskowego oraz zaprzestania wszelkiego eksportu broni do tego regionu;

46. jest zaniepokojony kryzysem, który trwa w Republice Środkowoafrykańskiej od 2003 r.; ponownie składa kondolencje rodzinom ofiar tych starć; ponownie podkreśla swoje poparcie dla niepodległości, jedności i integralności terytorialnej Republiki Środkowoafrykańskiej; ponownie wyraża poparcie dla przestrzegania zawieszenia broni wynikającego z porozumienia z Brazzaville, dla uruchomienia procesu „rozbrojenie, demobilizacja i reintegracja”, przyszłej organizacji pluralistycznych i przejrzystych wyborów parlamentarnych i prezydenckich, a także dla konkretnych działań na rzecz ochrony praw człowieka; przypomina o znaczeniu prawa narodów do samostanowienia bez ingerencji z zewnątrz; wzywa do szybkiego wycofania oddziałów francuskich z Republiki Środkowoafrykańskiej i do zamknięcia stałych zagranicznych baz wojskowych na jej terytorium; apeluje o wzmocnioną kontrolę nad siłami ONZ oraz o dokładne, bezstronne i przejrzyste śledztwo dotyczące zarzutów o znęcanie się i przestępstwa; jest szczególnie zaniepokojony zakusami przedsiębiorstw transnarodowych w Republice Środkowoafrykańskiej, zwłaszcza przedsiębiorstw wydobywających kamienie szlachetne i pozyskujących drewno; przypomina o niezbywalnym prawie narodów do dysponowania należącymi do nich zasobami naturalnymi oraz o spoczywającym na przedsiębiorstwach obowiązku przestrzegania prawa międzynarodowego; podkreśla, jak ważne jest, by Unia i jej państwa członkowskie zaangażowały się w pełni, zwłaszcza na forum Rady Praw Człowieka, w przygotowywanie przez ONZ wiążącego instrumentu skierowanego do przedsiębiorstw, które nie przestrzegają praw człowieka;
47. z zadowoleniem przyjmuje szczególną uwagę poświęconą Haiti na tej 31. sesji Rady Praw Człowieka; z żalem odnotowuje ciągle dramatyczną sytuację humanitarną w tym kraju oraz fakt, że szkody spowodowane przez huragany w 2010 r. dotąd nie zostały naprawione; podkreśla, że sytuacja skrajnego ubóstwa w kraju spotęgowała niszczycielskie skutki klęsk żywiołowych, powodując najpoważniejszy kryzys humanitarny od dziesięcioleci; ponownie krytycznie odnosi się do zadłużenia oraz do kolosalnych kosztów jego obsługi narzuconych temu krajowi przez Francję i instytucje międzynarodowe (w pierwszym rządzie Międzynarodowy Fundusz Walutowy), co jest przyczyną jego niskiego poziomu rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje solidarność międzynarodową na rzecz pomocy Haiti, przede wszystkim solidarność regionalną obejmującą w szczególności: wysłanie przez Kubę lekarzy i wyspecjalizowanych pracowników, którzy zajęli się leczeniem dziesiątek tysięcy chorych na cholere, wsparcie finansowe w ramach funduszu humanitarnego ALBA na rzecz Haiti, dalszą pomoc energetyczną w ramach Petrocaribe oraz utworzenie specjalnego planu bezpośredniego zaopatrywania w paliwo pojazdów pomocy humanitarnej, inicjatywy rolnicze na rzecz dostarczania żywności i plany produkcyjne, a także ponowne zalesianie; żąda wszczęcia dochodzenia w sprawie ewentualnych przypadków niedotarcia do Haiti części pomocy, zwłaszcza z Unii Europejskiej, oraz dochodzenia w sprawie skuteczności systemu dystrybucji pomocy; domaga się również sporządzenia bilansu faktycznie wypłaconej pomocy;

48. podkreśla znaczenie prowadzonych przez Radę Praw Człowieka dyskusji na temat kryzysu w Burundi; wyraża poważne zaniepokojenie sytuacją w kraju i podkreśla, że może ona mieć dramatyczne konsekwencje dla całego regionu; apeluje o poszanowanie Paktu o bezpieczeństwie, stabilności i rozwoju regionu Wielkich Jezior oraz Protokołu o nieagresji i wzajemnej obronie; uważa, że bieżący kryzys można rozwiązać wyłącznie dzięki krajowemu i regionalnemu dialogowi politycznemu i że kryzys ten w żadnym razie nie powinien stać się pretekstem do kolejnej interwencji zbrojnej w regionie; wyraża przekonanie, że problemy Burundi można rozwiązać w tym kraju wyłącznie poprzez zapewnienie tych samych praw wszystkim obywatelom, zajęcie się problemami związanymi z nadzorem nad żyznymi gruntami rolnymi, z bezrobociem i ubóstwem, a także poprzez walkę z korupcją, ubóstwem, nierównością i dyskryminacją, jak również promowanie reform społecznych, politycznych i gospodarczych w celu stworzenia wolnego, demokratycznego i stabilnego państwa;
49. ubolewa, że w tej debacie nie uwzględniono sytuacji w Ameryce Łacińskiej, zwłaszcza w Hondurasie i Paragwaju; apeluje, by sytuacja w zakresie praw człowieka w Hondurasie i Paragwaju po zamachu stanu była przedmiotem rzeczywistego nadzoru oraz aby uczyniono wszystko w celu przywrócenia demokracji i praworządności w tych krajach; wzywa delegację Unii i jej państw członkowskich do działań na rzecz potępienia zamachów stanu, do nieuznawania rządów de facto oraz do żądania osądzenia winnych; żąda również przeprowadzenia śledztwa w sprawie prób zamachów stanu i destabilizacji w innych państwach Ameryki Łacińskiej (np. Ekwadorze czy Wenezueli) oraz wyjaśnienia odpowiedzialności wszystkich stron, w tym państw trzecich;
50. żałuje również, iż kwestia praw człowieka w Meksyku nie zostanie omówiona podczas tej sesji, choć rośnie liczba zaginięć i egzekucji pozasądowych, co obejmuje liczne zabójstwa kobiet, i choć wykazano, że odpowiedzialność ponoszą władze; jest szczególnie zaniepokojony panującą w Meksyku bezkarnością, gdzie ponad 22 000 osób zaginęło, w tym ponad połowa z nich w ostatnich latach, lecz gdzie w przypadku 98% przestępstw nie ukarano winnych; potępia penalizację studentów, dziennikarzy, działaczy społecznych, przywódców ludowych i związkowców w tym kraju oraz represje wobec nich, w tym zaginięcia i zabójstwa; wzywa delegację Unii i państw członkowskich uczestniczącą w 31. sesji Rady Praw Człowieka do poparcia żądania organizacji pozarządowych, by biuro prokuratora Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) i trybunał w Hadze poświęciły szczególną uwagę przestępstwom popełnionym w Meksyku i wszczęły, jeśli zajdzie potrzeba, śledztwo międzynarodowe;
51. ubolewa również, że do porządku obrad nie wpisano kwestii praw człowieka w Turcji; szczególne potępia pogorszenie się stanu demokracji w tym kraju i nasilenie represji wobec demokratów, wybranych przedstawicieli i działaczy politycznych, związkowców, dziennikarzy, obrońców praw człowieka i artystów; zauważa, że te represje są skierowane przede wszystkim przeciwko Kurdom, jako że rząd turecki prowadzi prawdziwą ofensywę zbrojną nie tylko przeciwko przywódcom politycznym, ale również przeciw ludności cywilnej; zwraca się do delegacji Unii o dopilnowanie, by na 31. sesji Rady Praw Człowieka podjęto debatę na ten temat i by wyrażono wyraźne poparcie dla ponownego podjęcia rozmów w sprawie procesu pokojowego;
52. podkreśla, jak ważne jest poruszenie na sesjach Rady Praw Człowieka w 2016 r. kwestii

Dżibuti, gdzie nasilają się represje wobec działaczy politycznych i społecznych i gdzie w okresie od października do grudnia 2015 r. aresztowano arbitralnie ponad 300 osób; zwraca się do delegacji Unii i jej państw członkowskich, by domagała się natychmiastowego zaprzestania represji i uwolnienia wszystkich więźniów politycznych, zwłaszcza najdłużej przetrzymywanego Mohameda Ahmeada zwanego Jabha i Omara Ali Ewado, członka-założyciela dżibutyjskiej ligi praw człowieka (LDDH), a także apeluje o wszczęcie międzynarodowego dochodzenia pod egidą Narodów Zjednoczonych w sprawie masakry w Buldhuqo (grudzień 2015 r.) i masakry w Arhiba (grudzień 1991 r.) oraz w sprawie innych masowych aktów okrucieństwa popełnionych w kraju, tak by osoby odpowiedzialne zostały postawione w stan oskarżenia i osądzone;

53. z zadowoleniem przyjmuje szczególną uwagę poświęconą w ostatnich latach przez Radę Praw Człowieka sytuacji w zakresie praw człowieka w Palestynie i na pozostałych okupowanych terytoriach arabskich, w szczególności w odniesieniu do prawa ludności palestyńskiej do samostanowienia, a także w odniesieniu do utworzenia niezależnego i stabilnego państwa w granicach z 1967 r.; zdecydowanie zachęca delegację Unii do potępienia wszelkich form kolonializmu, zwłaszcza w Palestynie, zarówno na Zachodnim Brzegu, jak i we Wschodniej Jerozolimie, gdzie wciąż się on intensyfikuje; podobnie potępią przemoc ze strony osadników wobec ludności palestyńskiej, zwłaszcza w Hebronie, oraz plany przymusowego przesiedlania Beduinów;
54. przypomina o znaczeniu sprawozdania ONZ w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka na terytoriach palestyńskich, w którym to sprawozdaniu potępiono fakt, iż „polityka Izraela na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy wydaje się prowadzić do apartheidu, z uwagi na systematyczne represje wobec ludności palestyńskiej oraz ich faktyczne wywłaszczanie z ich ziem”; potępią naruszanie przez siły izraelskie praw podstawowych należnych Palestyńczykom, czystki etniczne we Wschodniej Jerozolimie, jak również podejmowane przez władze izraelskie próby uczynienia Jerozolimy miastem żydowskim w celu jej zawłaszczenia; ubolewa nad tym, że Izrael ciągle zabraniał specjalnemu sprawozdawcy ONZ wstępu na okupowane terytoria palestyńskie, co skłoniło sprawozdawcę do ustąpienia z urzędu w styczniu 2016 r., i zwraca się do delegacji Unii w Radzie Praw Człowieka oraz do przedstawicielstw państw członkowskich o wywarcie presji na władzach Izraela, by mandat Narodów Zjednoczonych mógł być wykonywany;
55. potępią sytuację więźniów palestyńskich w izraelskich więzieniach; apeluje do Państwa Izrael o natychmiastowe położenie kresu praktyce masowych uwięzień, których liczba jeszcze wzrosła w 2015 r., kiedy to uwięziono ponad 6000 osób, w tym wiele osób małoletnich; potępią również pozaprawne egzekucje, zatrzymania administracyjne, transfer więźniów politycznych poza terytoria okupowane (co uniemożliwia wizyty członków rodzin), brutalne traktowanie, tortury i przymusowe karmienie więźniów oraz odmawianie dostatecznego i stosownego leczenia, które to praktyki stanowią rażące naruszenie prawa międzynarodowego; ponownie potępią wszelkiego rodzaju tortury i brutalne traktowanie; apeluje do Izraela o natychmiastowe zagwarantowanie przestrzegania konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, której państwo to jest stroną; potępią przetrzymywanie i brutalne traktowanie dzieci oraz domaga się natychmiastowego uwolnienia kobiet i dzieci przebywających w więzieniach; sprzeciwia się osądzeniu dzieci przez izraelskie sądy; podobnie apeluje o

natychmiastowe uwolnienie uwięzionych parlamentarzystów palestyńskich, zwłaszcza Khalidy Jarrar i Marwana Barghoutiego;

56. jest ponadto głęboko zaniepokojony ograniczaniem swobód obywatelskich i politycznych w Izraelu, a zwłaszcza różnymi przepisami dotyczącymi organizacji pozarządowych, które ograniczają wolność zrzeszania się, zgromadzeń i organizacji; potępia również intensywniejszą dyskryminację względem mniejszości w kraju, zwłaszcza mniejszości „arabskiej”;
57. wyraża ubolewanie, że kwestia Sahary Zachodniej nie znalazła się w porządku obrad sesji Rady Praw Człowieka w 2016 r.; ponownie podkreśla, że konflikt w Saharze Zachodniej to kwestia dekolonizacji i że zgodnie z prawem międzynarodowym Królestwo Maroka nie ma żadnej zwierzchności nad Saharą Zachodnią i jest uznawane za okupanta; potępia stałe naruszanie praw podstawowych ludu Sahrawi; wzywa do ochrony praw podstawowych ludności Sahary Zachodniej, w tym wolności stowarzyszania się, wolności słowa i prawa do demonstracji; domaga się natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych z Sahary Zachodniej, w tym – w trybie pilnym – członków grupy Gdeim Izik, skazanych przez marokański sąd wojskowy; ponownie apeluje do Hiszpanii, aby zgodziła się na azyl polityczny, o który poprosił młody członek ludu Sahrawi Hassana Aalia skazany w wyniku procesu na dożywocie; podkreśla, że konieczny jest międzynarodowy nadzór nad sytuacją w zakresie praw człowieka w Saharze Zachodniej; apeluje do Maroka i Frontu Polisario o kontynuowanie negocjacji z myślą o pokojowym i trwałym rozwiązaniu konfliktu w tym regionie oraz ponownie zwraca uwagę na prawo ludu Sahrawi do samostanowienia, o którym należy zdecydować w drodze demokratycznego referendum, zgodnie z rezolucjami nr 34/37 i nr 35/19 Organizacji Narodów Zjednoczonych;

o
o o

58. upoważnia swoją delegację na 31., 32. i 33. sesję Rady Praw Człowieka do wyrażenia stanowisk przedstawionych w niniejszej rezolucji; wzywa delegację do sporządzenia sprawozdania ze swojej wizyty dla Podkomisji Praw Człowieka oraz uznaje za właściwe dalsze wysyłanie delegacji Parlamentu Europejskiego na istotne sesje Rady Praw Człowieka;
59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi NZ ds. Praw Człowieka i ustanowionej przez Komisję Spraw Zagranicznych grupie roboczej UE-ONZ.